

Streszczenie. Katecheza IV. Ks. Jan Bartoszek. Duch Święty źródłem darów i charyzmatów.

W Nowym Testamencie zauważamy, że Duch Święty wzbudzał charyzmaty i posługi w różnych wspólnotach chrześcijańskich. Wspólnota antiocheńska jawi się jako żywy organizm, w którym pojawiają się dwie odrębne posługi: prorocy, którzy rozeznają i ogłaszają wolę Bożą oraz nauczyciele, którzy zgłębiają tajemnice wiary i je wyjaśniają. W obydwu można dostrzec to samo posłuszeństwo Duchowi Bożemu.

Głębszą refleksję nad charyzmatami i posługami podejmuje Św. Paweł w Pierwszym Liście do Koryntian 12-14. Zwraca uwagę na wielość charyzmatów i na ich wspólne pochodzenie: „Różne są dary łaski, lecz ten sam Duch” (1Kor 12,4). Apostoł naucza, że różnorodność charyzmatów nie powinna wywoływać podziałów w Kościele. Charyzmaty, są to zatem określone łaski, którymi Duch Święty obdarza wybranych wiernych, aby mogli wносить wkład we wspólne dobro Kościoła. Zawsze należy starać się o właściwe rozpoznanie danego charyzmatu, aby nie został on zniekształcony przez ludzkie zaniedbania.

Szczególne zainteresowanie charyzmatami od strony teologicznej widzimy od Soboru Watykańskiego II. Z Konstytucji dogmatycznej o Kościele (KK 4) wynika, że charyzmaty przynależą w sposób ścisły do struktury Kościoła. Sobór wskazując na ich obecność, podkreśla trzy zasadnicze elementy: 1- charyzmaty towarzyszą hierarchii w prowadzeniu Kościoła; 2 - utrzymują Kościół w ciągłej młodości; 3 – prowadzą do jedności w Chrystusie.

Warto także przeanalizować kryteria rozeznawania darów charyzmatycznych na podstawie listu Kongregacji Nauki Wiary *Iuvenescit Ecclesia*:

- Prymat powołania każdego chrześcijanina do świętości;
- Zaangażowanie w misyjne głoszenie Ewangelii;
- Wyznanie wiary katolickiej. Przeżywanie charyzmatu winno być przestrzenią wychowania do wiary, wyrażającej się w przyjęciu i przepowiadaniu prawdy o Chrystusie;
- Świadectwo komunii z całym Kościołem;
- Uznanie i szacunek dla wzajemnej komplementarności innych komponentów charyzmatycznych w Kościele. Wzajemna gotowość do pracy;
- Akceptacja czasu próby w rozpoznawaniu charyzmatów. Pojawienie się ewentualnych napięć wymaga od wszystkich postawy większej miłości, dla dobra wspólnoty i coraz głębszej jedności eklezjalnej;

- Obecność darów duchowych takich jak: miłość, radość, pokój i człowieczeństwo, umiłowanie modlitwy, kontemplacji, życia liturgicznego i sakramentalnego, gorliwe życie życiem Kościoła;
- Wymiar społeczny ewangelizacji. Umacnianie zasad sprawiedliwości i braterstwa. Pobudzanie do chrześcijańskiej obecności w różnych środowiskach społecznych, organizowanie dzieł charytatywnych, kulturalnych i duchowych. Odniesienie do społecznego nauczania Kościoła, które kładzie nacisk na troskę o najbardziej potrzebujących.

Z faktu istnienia charyzmatów, również w Kościele współczesnym płyną ważne wnioski zarówno dla piastujących w nim autorytet apostolski, jak i dla obdarzonych charyzmatami. Zasada „królewskiej służby obowiązuje wszystkich w Kościele, począwszy od papieża, a skończywszy na najprostszym wiernym” (RH 21). Kościół jest wspólnotą, która służy odpowiednio do posiadanego charyzmatu.

Warto zadać sobie pytania: Czy jako członkowie AK modlimy się o właściwe rozeznawanie naszego charyzmatu? Czy jesteśmy posłuszni hierarchicznej strukturze Kościoła, która jest naszym naturalnym środowiskiem współpracy? Czy szanujemy innych, którzy posługują w Kościele charyzmatami, a których sami może nie mamy?